

«Dragi prijatelji, u ovim trenucima samo mogu reći: molite za me»

Homilija Benedikta XVI na euharistijskom slavljenju za početak Pontifikata. «Molite za me da znam sve više ljubiti Svetu Crkvu, svakoga od vas».

20.03.2006.

(neslužbeno prevedeni odlomci)

Gospodo Kardinali,

Časna braćo u episkopatu i
svećenstvu,

Poštovani Autoriteti i Članovi
diplomatskog Zbora,

Draga Braćo i Sestre

Tri puta su nas ovih značajnih dana
pratile litanije svih svetih: za vrijeme
pogreba našeg Svetog Oca Ivana
Pavla II; prigodom ulaska Kardinala
na Konklavu, pa i danas, kada smo
ponovno pjevali zaziv: Tu illum
adiuva, podrži opet nasljednika
Svetoga Petra. Čuo sam ovu molitvu
svaki put na sasvim svojstven način,
kao jednu veliku utjehu. Kako smo se
osjećali napušteni smrću Ivana Pavla
II! Papa, koji je kroz 26 godina bio
naš pastir i vođa na putu kroz naša
vremena. Prešao je u drugi život
ulazeći u Božji misterij. Ali nije
usamljen napravio taj korak.

Tko vjeruje, nije sam; ni u životu ni u
smrti: U ovim trenucima mogli smo

zazvati svece svih vremena, njegove prijatelje, braću u vjeri, znajući da će oni biti živa pratnja na putu u drugi život do slave Božje. Znali smo da ga tamo očekuju. Sada znamo da se on nalazi među svojim i zaista se nalazi u svojoj kući.

.....

Svi vi, dragi prijatelji, zazivate mnoštvo svetih, kroz neke od velikih imena u povijesti koju Bog gradi s ljudima. Tako se oživljuje ova svijest: nisam sam. Ne trebam nositi ja sam ono što stvarno nikad ne bih mogao sam. Mnoštvo svetih me štiti, podržava i vodi. Prate me, dragi prijatelji, vaši oprost, vaša ljubav, vaša vjera i vaša nada.

U stvari, u općinstvo svetih ne pripadaju samo velike figure koje su pred nama i čija imena poznajemo. Svi mi smo zajedništvo svetih; mi, kršteni u ime Oca, Sina i Duha Svetoga; mi,

koji živimo po daru tijela i krvi
Kristove, po kojima smo
preoblikovani i postali njemu slični.

Da, Crkva živi; to je čudesno iskustvo
ovih dana. Upravo u tužnim danima
bolesti i smrti Pape, nešto se
pokazalo na čudesan način pred
našim očima: da je Crkva živa. I
Crkva je

mlada. Ona u sebi nosi budućnost
svijeta i stoga također pokazuje
svakom pojedinom od nas put za
budućnost. Crkva je živa i mi to
vidimo: osjećamo radost koju je
Uskrsnuli svojim obećao. Crkva je
živa; živa je jer je Krist živ, jer je
uistinu uskrsnuo.

U boli koja se pojavila na licu Svetoga
Oca ovih dana Uskrsa razmatrali smo
misterij muke

Kristove i u isto vrijeme dotakli
njegove rane. Ali u svim ovim
danim smo mogli dotaknuti i

Uskrsnuloga u dubokom smislu.
Osjetili smo radost koju je obećao
poslije kratkog vremena tame, kao
plod njegova uskrsnuća.

.....

Jedno temeljno obilježje pastira mora
biti ljubav prema ljudima koji su mu
povjereni, onako kako Krist ljubi i
čija služba je tu. «Pasi ovce moje»,
govori Krist Petru, također i meni u
ovom trenutku. Pasti znači ljubiti, a
ljubiti znači i biti spreman na
trpljenje. Ljubiti znači darivati dobro
ovcima, hranu istine Božje, riječ
Božju; hranu njegove prisutnosti,
koju nam daje u Presvetom
Sakramentu.

Dragi prijatelji, u ovom trenutku
samo mogu reći: molite za me, da
znam sve više ljubiti Gospodina.
Molite za me, da znam sve više ljubiti
njegovo stado, vas, Svetu Crkvu,
svakoga od vas, osobno i u
zajedništvu.

Molite za me da zbog straha pred vukovima ne bježim. Molimo se jedni za druge da Gospodin bude taj koji nas vodi i da mi znamo voditi jedni druge.

.....

Takva je doista služba ribara ljudi, slijedeći Krista, potrebno je izvući ljude iz mora zasoljenog svim otuđenostima i dovesti ga na zemlju života, na Božje svjetlo. To je istina: mi smo ovdje da ljude pokažemo Bogu. Samo ondje gdje se vidi Bog počima pravi život. Samo ako u Kristu susretnemo živoga Boga, znat ćemo što je život. Nismo neki slučajni proizvod i besmislene evolucije. Svaki od nas je plod Božje zamisli. Svaki od nas je po volji, svaki je ljubljen, svaki je potreban.

Nema ništa ljepše nego biti uspravljen, iznenađen, po Evanđelju, po Kristu. Ništa ljepše nego upoznati ga i saopćiti drugima njegovo

prijateljstvo. Zadatak pastira, ribara ljudi, može ponekad izgledati teška. Ali ona je radosna i velika, jer na kraju je jedno služenje radosti, radosti Božjoj koji želi ući u svijet.

Želio bih istaknuti još jednu stvar: u slici pastira i ribara dolazi na vidjelo na jedan izvrstan način poziv na jedinstvo. «Imam još druge ovce koje nisu iz mog tora; mora i njih dovesti, i poslušat će moj glas i bit će samo jedno stado i jedan Pastir» (Iv 10, 16), govori Isus na kraju govora o dobrom pastiru. Priča o 153 velike ribe završava radosno: «Premda ih je bilo toliko mnogo, mreža se nije prokinula» (Iv 21, 11). Jao meni, predragi Gospodine! Sada je mreža poderana, željeli bismo bolno reći. Ali ne, ne smijemo biti tužni! Radujmo se zbog tvog obećanja koje ne vara i učinimo sve da pređemo put do jedinstva koje si ti obećao. Sjetimo se onog što je molio Gospodin, kao prosjaci; da,

Gospodine, sjeti se onoga što si obećao. Učini da budemo jedno stado i jedan pastir! Ne dozvoli da se prokine tvoja mreža i pomози da služimo jedinstvu!

U ovom trenutku se sjećam 22. listopada 1978, kada je Papa Ivan Pavao II započeo svoju službu ovdje na Trgu Svetoga Petra. Još uvijek mi u mojim ušima odzvanjaju riječi: «Ne bojte se! Otvorite i to širom vrata Kristu!» Papa je govorio jakima, moćnima u svijetu, onima koji su se plašili da će im Krist oduzeti nešto od njihove moći ako bi ga pustili da uđe ako bi dozvolili slobodu vjere.

Da, bez sumnje bi im nešto bio oduzeo: vlast korupcije, nasilje nad pravom i samovoljnost. Ali ništa im ne bi oduzeo od onoga što spada u ljudsku slobodu, njegovo dostojanstvo, u izgradnju jednog pravednog društva. Osim toga, Papa

je govorio svim ljudima, prije svega mladima.

Zar nas svih nije strah na neki način ako pustimo da Krist uđe potpuno u nas, ako mu se sasvim otvorimo, strah da će nam On nešto oduzeti od našega života? Strah nas je da moramo ostaviti nešto veliko, jedino, ono što nam uljepšava život? Zar ne riskiramo da uletimo u nelagodnost i da izgubimo slobodu? Papa je još htio reći: Ne! Tko dopusti Kristu da uđe ništa ne gubi, ništa – apsolutno ništa – od onoga što čini život slobodnim, lijepim i veličanstvenim. Ne! Samo ovim prijateljstvom se otvaraju vrata života. Samo ovim prijateljstvom se zaista otvaraju velike mogućnosti za ljude. Samo ovim prijateljstvom osjećamo što je lijepo i što nas oslobađa.

Tako bih ja danas htio, čvrsto i uvjereno, krenuti od iskustva jednog dugog osobnog života, reći svima

vama, dragi mladi: Ne bojte se Krista!
On ništa ne oduzima, a sve daje.. Tko
mu se preda, dobiva sto za jedan. Da,
otvorite, otvorite širom vrata Kristu i
naći ćete pravi život. Amen.

24. travnja 2005.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/dragi-
prijatelji-u-ovim-trenucima-samo-
mogu-reci-molite-za-me-2/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/dragi-prijatelji-u-ovim-trenucima-samo-mogu-reci-molite-za-me-2/) (8.08.2025.)